

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χειμερινό ηλιοστάσιο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Winter Solstice

Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2005

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Rosamunde Pilcher, 2000

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Helaine Weide/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2014

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Μάρτιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3310-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3311-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

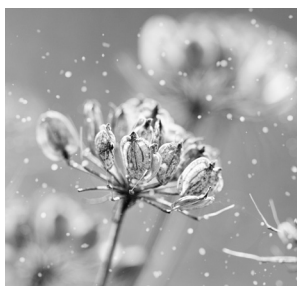
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μαζεύοντας κοχύλια

Δίδυμα αστέρια

Σεπτέμβρης

Το λιοντάρι που κοιμάται

Το άδειο σπίτι

Το τέλος του καλοκαιριού

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Ο γυρισμός

Το άγριο θυμάρι

Η μέρα της καταιγίδας

Η άλλη όψη

Λουλούδια στη βροχή

Το γαλάζιο δωμάτιο

Το καρουνζέλ

Φωνές το καλοκαίρι

Χιόνι τον Απρίλη

Ελφρίντα

Προτού η Ελφρίντα Φιπς εγκαταλείψει οριστικά το Λονδίνο και μετακομίσει στην εξοχή, έκανε μια επίσκεψη στο καταφύγιο σκύλων του Μπάτερσι, απ' όπου αναχώρησε παρέα με έναν τετράποδο σύντροφο. Χρειάστηκε ένα ολόκληρο, σπαραξικάρδιο μισάωρο για να τον βρει, αλλά με το που τον αντίκρισε να κάθεται ακριβώς πίσω από τα κάγκελα του κλουβιού του και να την κοιτάζει ικετευτικά με δυο μαύρα μάτια που της έλιωναν την καρδιά, κατάλαβε πως αυτόν ακριβώς γύρευε. Δεν ήθελε μεγαλόσωμο ζώο, ούτε την ενθουσίαζε η ιδέα ενός σκύλου για τον καναπέ, που θα γάβγιζε όλη την ώρα. Αυτός ο σκύλος είχε το ιδανικό μέγεθος. Αυτό που θα έπρεπε να έχει ένας σκύλος. Επιπλέον, είχε πυκνό, απαλό τρίχωμα που του έκρυβε τα μάτια, αυτιά που ανεβοκατέβαιναν κατά βούληση και μια κορδωτή ουρά, που ανέμιζε σε ένδειξη θριάμβου.

Το χρώμα του ήταν καφετί και λευκό κι εναλλάσσόταν σε ακανόνιστες κηλίδες. Τα καφετιά μπαλώματα είχαν ακριβώς την απόχρωση που έχει το γάλα με κακάο. Όταν η Ελφρίντα ρώτησε για την καταγωγή του, η υπεύθυνη του καταφυγίου είτε πως μάλλον είχε λίγο από μπόρντερ κόλεϊ και λίγο από σκοτσέζικο κόλεϊ, σε συνδυασμό με διάφορα χαρακτηριστικά από άλλες, μη αναγνωρίσιμες ράτσες. Την Ελφρίντα δεν την ένοιαζε. Της άρεσε η έκφραση που έπαιρνε το ευγενικό μουσούδι του.

Η Ελφρίντα έκανε μια δωρεά στο καταφύγιο σκύλων του Μπάτερσι, και στη συνέχεια ο καινούργιος σύντροφός της την ακολούθησε μέχρι το γέρικο αυτοκίνητό της και εκεί θρονιάστηκε στη θέ-

ση του συνοδηγού με ολοφάνερη ικανοποίηση, σαν να μην έβλεπε την ώρα να συνηθίσει σε αυτού του είδους τη ζωή.

Την επόμενη μέρα η Ελφρίντα τον άφησε στο τοπικό κομμωτήριο σκύλων για κούρεμα, λούσιμο και στέγνωμα. Τον παρέλαβε αφράτο και πεντακάθαρο, να αναδίδει μια γλυκιά ευωδιά από λεμόνι. Η αντίδρασή του σε όλη αυτή την προσοχή και τον καινούργιο, τρυφηλό τρόπο ζωής ήταν ένας χείμαρρος ακλόνητης αφοσίωσης, ευγνωμοσύνης και τρυφερής λατρείας. Ήταν ένα ντροπαλό και μάλλον άτολμο σκυλί, με ξαφνικές εξάρσεις θάρρους. Όποτε άκουγε το κουδούνι της πόρτας ή πίστευε πως οσμιζόταν εισβολέα, για μια στιγμή ξελαρυγγιαζόταν γαβγίζοντας και αμέσως ύστερα αναζητούσε καταφύγιο είτε στο καλάθι του είτε στην αγκαλιά της Ελφρίντα.

Της πήρε κάμποσο καιρό να αποφασίσει τι όνομα θα του έδινε, εντέλει, όμως, τον βάπτισε Χόρας.

Με ένα καλάθι περασμένο στο ένα της χέρι και το λουρί του Χόρας γερά κρατημένο στο άλλο, η Ελφρίντα τράβηξε πίσω της την εξώπορτα του σπιτιού της και κατηφόρισε το στενό μονοπάτι. Διάβηκε την αυλόπορτα και ακολούθησε το πεζοδρόμιο που θα την έβγαζε στο ταχυδρομείο και στο παντοπωλείο.

Ήταν ένα πληκτικό, γκριζο απόγευμα στην καρδιά του Οκτώβρη, που δεν είχε τίποτα το αξιοσημείωτο. Τα τελευταία φθινοπωριάτικα φύλλα έπεφταν από τα δέντρα, ένας άνεμος υπερβολικά παγερός για την εποχή εμπόδιζε ακόμα και τους πιο μανιώδεις κηπουρούς να βγουν στους κήπους, ο δρόμος ήταν έρημος και τα παιδιά δεν είχαν σχολάσει ακόμη. Ο ουρανός ήταν βαρύς από σύννεφα που μετακινούνταν διαρκώς, χωρίς να αραιώνουν. Η Ελφρίντα βάδιζε ζωηρά, με τον Χόρας να την ακολουθεί απρόθυμα, ξέροντας καλά πως αυτή ήταν η ημερησία γυμναστική του και δεν είχε καμία άλλη επιλογή παρά να την απολαύσει όσο το δυνατόν περισσότερο.

Το χωριό ήταν το Ντίμπτον του Χάμσερ και σε αυτό είχε πάει να ζήσει η Ελφρίντα πριν από δεκαοκτώ μήνες, αφού εγκατέλειψε για πάντα το Λονδίνο, ξεκινώντας μια καινούργια ζωή. Στην αρ-

χή είχε νιώσει μια κάποια μοναξιά, μα τώρα δε διανοούνταν καν πως θα μπορούσε να ζήσει αλλού. Από καιρού εις καιρόν, όλο και κάποιος παλιός γνώριμος από την εποχή του θεάτρου αποφάσιζε να πραγματοποιήσει αυτό το τολμηρό ταξίδι από την πόλη και πήγαινε να μείνει μαζί της, και τότε η Ελφρίντα τον έβαζε να κοιμηθεί στο στενόχωρο πίσω υπνοδωμάτιο που αποκαλούσε «εργαστήριο» της, με άλλα λόγια το δωμάτιο όπου είχε στήσει τη ραπτομηχανή της και έβγαζε ένα χαρτζιλίκι, δημιουργώντας περίτεχνα και όμορφα μαξιλάρια για μια εταιρεία εσωτερικών διακοσμήσεων στη Σλόαν Στριτ.

Όταν έφτανε η στιγμή της αναχώρησης και των διαβεβαιώσεων –«Είσαι καλά, έτσι δεν είναι, Ελφρίντα;» ρωτούσαν οι φίλοι. «Δεν το έχεις μετανιώσει; Δε θέλεις να γυρίσεις πίσω στο Λονδίνο; Είσαι ευτυχισμένη εδώ;»–, η Ελφρίντα κατόρθωνε να τους καθησυχάζει: «Και βέβαια είμαι. Αυτό είναι το απαύγιο μου για τα γεράματά μου. Το δειλί της ζωής μου εδώ θα το περάσω».

Τώρα πλέον ήταν ευχάριστα εξοικειωμένη με τα πάντα. Ήξερε ποιος έμενε στο τάδε σπίτι, στο δείνα εξοχικό. Οι άνθρωποι της απευθύνονταν με το όνομά της. «Καλημέρα, Ελφρίντα» ή «Όμορφο μέρα σήμερα, κυρία Φιτς». Κάποιες οικογένειες έμεναν εκεί και καθημερινά ταξίδευαν για τις δουλειές τους στην πόλη. Ο άντρας του σπιτιού ξεκινούσε νωρίς κάθε πρωί για να προλάβει το γρήγορο τρένο για το Λονδίνο και επέστρεφε αργά το απόγευμα για να πάρει το αυτοκίνητό του από τον σταθμό και να διανύσει τη σύντομη διαδρομή μέχρι το σπίτι. Άλλοι είχαν ζήσει εκεί όλη τους τη ζωή, σε μικρά, πέτρινα σπίτια που κάποτε ανήκαν στους πατεράδες τους, και στους παππούδες τους πριν από εκείνους. Άλλοι ήταν νιόφερτοι· έμεναν στις εργατικές κατοικίες που περιέβαλλαν σαν δαχτυλίδι το χωριό και εργάζονταν στο εργοστάσιο ηλεκτρονικών της γειτονικής πόλης. Ήταν όλα πολύ συνηθισμένα, διόλου απαιτητικά. Στην πραγματικότητα, ήταν αυτό ακριβώς που είχε ανάγκη η Ελφρίντα.

Περπατώντας, πέρασε μπροστά από την παμπ. Είχε ανακαινιστεί πρόσφατα, είχε μετονομαστεί σε Dibton Coach-house και τώρα πλέον διέθετε πινακίδες από σφυρήλατο σίδηρο και ένα ευρύχωρο πάρκινγκ. Η Ελφρίντα συνέχισε και πέρασε μπροστά από

την εκκλησία με τα κωνοφόρα δέντρα της, τη σκεπαστή αυλόπορτα και τον πίνακα ανακοινώσεων με τα νέα της ενορίας: ένα ρεσιτάλ κιθάρας, μια εκδρομή για μαμάδες και νήπια. Στον αυλόγυρο της εκκλησίας ένας άντρας είχε ανάψει μια υπαίθρια φωτιά, και στον αέρα πλανιόταν η γλυκερή ευωδιά των καμένων φύλλων. Κοράκια έκρωζαν από ψηλά. Μια γάτα καθόταν σε μια από τις κολόνες της αυλόπορτας, αλλά για καλή της τύχη ο Χόρας δεν την πήρε είδηση.

Ο δρόμος έστριβε, και στο τέρμα του, δίπλα από το μουντό, ξύλινο σπίτι που ήταν το νέο πρεσβυτέριο, η Ελφρίντα είδε το κατάστημα του χωριού με τις σημαιούλες που ανέμιζαν διαφημιζοντας παγωτά και τις βάσεις για τις εφημερίδες που στηρίζονταν στον τοίχο. Δυο-τρεις νεαροί με ποδήλατα χάζευαν δίπλα στην είσοδο, και ο ταχυδρόμος μετέφερε την αλληλογραφία από το ταχυδρομικό κουτί στο κόκκινο φορηγάκι του.

Κάγκελα προστάτευαν τη βιτρίνα από τους βάνδαλους που θα αποφάσιζαν να σπάσουν το τζάμι και να κλέψουν τα μεταλλικά κουτιά με τα μπισκότα και τις κονσέρβες με κόκκινα φασόλια, που ενσάρκωναν την άποψη της κυρίας Τζένινγκς περί κομψής διακόσμησης. Η Ελφρίντα άφησε κάτω το καλάθι της και έδεσε τον Χόρας στη σιδεριά. Εκείνος κάθισε κοιτάζοντας παραιτημένος. Δεν του άρεσε καθόλου να μένει μόνος στο πεζοδρόμιο, στο έλεος και τα πειράγματα των πιτσιρικάδων, αλλά η κυρία Τζένινγκς δεν ήθελε σκυλιά στο μαγαζί της. Τα θεωρούσε βρομιάρικα ζώα που δεν ήξεραν να κάνουν τίποτε άλλο πέρα από ζημιές.

Το εσωτερικό του καταστήματος ήταν φωτεινό, χαμηλοτάβανο και πολύ ζεστό. Ψυγεία και καταψύκτες βούιζαν παντού, ενώ φωτιστικές ταινίες και μια μοντέρνα σύνθεση από βιτρίνες με ράφια ξέχειλα από προϊόντα ήταν σύμφωνα με την κυρία Τζένινγκς μια πρωτοποριακή αναβάθμιση που έκανε το μέρος να μοιάζει περισσότερο με μίνι μάρκετ. Εξαιτίας όλων αυτών των εμποδίων, ήταν δύσκολο να δει κανείς με την πρώτη ματιά ποιος βρισκόταν στο κατάστημα, και γι' αυτό η Ελφρίντα δεν μπόρεσε να διακρίνει τη γνώριμη πλάτη του ανθρώπου που στεκόταν μπροστά στην ταμειακή μηχανή περιμένοντας να πληρώσει, παρά μόνο αφού έστριψε στη γωνία με τους στιγμιαίους καφέδες και τα τσάγια.

Ο Όσκαρ Μπλάντελ. Η Ελφρίντα είχε περάσει την ηλικία που

η καρδιά της σκιρτούσε για ευχαρίστηση, αλλά πάντα χαιρόταν όταν έβλεπε τον Όσκαρ. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που γνώρισε όταν εγκαταστάθηκε στο Ντίμπτον. Ένα κυριακάτικο πρωί που πήγε στην εκκλησία, ο εφημέριος τη σταμάτησε στην πόρτα μετά τη Λειτουργία, με τα μαλλιά ανάκατα από το δροσερό, ανοιξιάτικο αεράκι και το ράσο του να ανεμίζει σαν φρεσκοπλυμένη μπουγάδα. Την καλωσόρισε στην πόλη, είπε ότι πίστευε πως θα της άρεσε να ασχοληθεί με την ανθοδετική και με τον Σύλλογο Γυναικών του Ντίμπτον και ύστερα, για καλή της τύχη, η προσοχή του στράφηκε αλλού. «Και από εδώ ο οργανίστας μας, ο Όσκαρ Μπλάντελ. Όχι ο τακτικός οργανίστας μας, καταλαβαίνετε, αλλά μια εξαιρετη χείρα βοήθειας για τις δύσκολες ώρες».

Και η Ελφρίντα γύρισε και είδε τον άντρα να προβάλλει από το σκοτεινό εσωτερικό της εκκλησίας και να κατευθύνεται προς το μέρος τους, λουσμένος στο φως του ήλιου. Είδε το ευγενικό, χαρούμενο πρόσωπο, τα βαθουλωμένα μάτια, τα μαλλιά που κάποτε μάλλον ήταν ξανθά, μα τώρα κόντευαν να ασπρίσουν τελείως. Ήταν ψηλός σαν την Ελφρίντα, πράγμα ασυνήθιστο. Με ανάστημα ένα μέτρο και ογδόντα εκατοστά και κορμί αδύνατο σαν σκουπόξυλο, η Ελφρίντα ήταν ψηλότερη από πολλούς άντρες, αλλά τον Όσκαρ τον κοίταζε επί ίσοις όροις, και της άρεσε αυτό που έβλεπε. Επειδή ήταν Κυριακή, ήταν ντυμένος με τουίντ κουστούμι και ασορτί γραβάτα, και όταν έσφιξαν τα χέρια, η Ελφρίντα εκτίμησε τη δύναμη της χειραψίας του.

«Πόσο έξυπνο», του είπε. «Που παίζετε εκκλησιαστικό όργανο, εννοώ. Είναι το χόμπι σας;»

«Όχι, η δουλειά μου», της απάντησε εκείνος με σοβαρότητα. «Η ζωή μου». Και ύστερα χαμογέλασε, και όλος ο στόμφος χάθηκε από τα λόγια του. «Το επάγγελμά μου», διόρθωσε.

Μια-δυο μέρες αργότερα, η Ελφρίντα δέχτηκε ένα τηλεφώνημα.

«Γεια σας, είμαι η Γκλόρια Μπλάντελ. Γνωρίσατε τον σύζυγό μου την περασμένη Κυριακή στην εκκλησία. Τον οργανίστα. Ελάτε να δειπνήσουμε μαζί την Πέμπτη. Ξέρετε πού μένουμε. Στο Γκρέιντζ. Το κτίριο με τα κόκκινα τούβλα και τους πυργίσκους, στην άκρη του χωριού».

«Πολύ ευγενικό από μέρους σας. Μετά χαράς».

«Πώς προχωράει η εγκατάσταση;»

«Με αργούς ρυθμούς».

«Υπέροχα. Τα λέμε την Πέμπτη, λοιπόν. Γύρω στις επτά και μισή».

«Σας ευχαριστώ πολύ». Αλλά το ακουστικό στην άλλη άκρη της γραμμής είχε ήδη μπει στη θέση του. Η κυρία Μπλάντελ, κατά πώς έδειχναν τα πράγματα, ήταν γυναίκα που δεν είχε χρόνο για χάσιμο.

Το Γκρέιντζ ήταν το μεγαλύτερο κτίριο στο Ντίμπτον, που το προσέγγιζες περνώντας μέσα από μια εξεζητημένα μεγαλόπρεπη πύλη. Κατά έναν περίεργο τρόπο τίποτε από όλα αυτά δεν ταίριαζε με την εικόνα που είχε σχηματίσει η Ελφρίντα για τον Όσκαρ Μπλάντελ, ωστόσο ένιωθε πως θα είχε ενδιαφέρον να πήγαινε, να συναντούσε τη γυναίκα του και να μάθαινε λίγα πράγματα για τη ζωή του. Η Ελφρίντα πίστευε πως ποτέ δε γνώριζες έναν άνθρωπο σε βάθος αν δεν τον έβλεπες να κινείται στο οικείο περιβάλλον του σπιτιού του. Αν δεν έβλεπες τα έπιπλα και τα βιβλία του, το στίλ της ζωής του.

Το πρωί της Πέμπτης έλουσε τα μαλλιά της και τα έβαψε, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε μήνα. Επισήμως, η απόχρωση ήταν πυρρόξανθη, αλλά πολλές φορές το αποτέλεσμα έφερνε περισσότερο προς το πορτοκαλί. Αυτή ήταν μία από εκείνες τις φορές, αλλά την Ελφρίντα την απασχολούσαν περισσότερο σημαντικά πράγματα. Τα ρούχα, παραδείγματος χάριν, ήταν μεγάλο πρόβλημα. Στο τέλος αποφάσισε να φορέσει μια λουλουδάτη φούστα, που της έφτανε μέχρι τους αστραγάλους, και μια μακριά, πλεκτή ζακέτα, σε φωτεινό κιτρινοπράσινο χρώμα. Τα μαλλιά, τα λουλούδια και η ζακέτα δημιουργούσαν μια πραγματικά εκθαμβωτική εικόνα, αλλά η αλλόκοτη εμφάνιση ήταν μία από τις αποτελεσματικότερες μεθόδους που είχε εφεύρει η Ελφρίντα για να τονώνει την αυτοπεποίθησή της.

Ξεκίνησε με τα πόδια και ύστερα από μια δεκάλεπτη διαδρομή μέσα από το χωριό διέσχισε τη μεγαλόπρεπη πύλη και ανηφόρισε το δρομάκι. Κατ' εξαίρεση, αυτή τη φορά ήταν ακριβώς στην ώρα της. Μιας και δεν είχε πάει ξανά σε αυτό το σπίτι, δεν άνοι-

ξε την πόρτα για να μπει φωνάζοντας «Γιούχου», όπως έκανε συνήθως, αλλά βρήκε το κουδούνι και το πάτησε. Το άκουσε να χτυπάει κάπου στο πίσω μέρος του σπιτιού και περίμενε, χαζεύοντας τα περιποιημένα παρτέρια που έδειχναν να έχουν δεχτεί ήδη το πρώτο κλάδεμα της χρονιάς. Υπήρχε ακόμη η μυρωδιά του φρεσκοκουρεμένου χορταριού και η νοτισμένη ευωδιά ενός δροσερού, ανοιξιάτικου απογεύματος.

Ακουστήκαν βήματα. Η πόρτα άνοιξε. Ήταν μια γυναίκα από την περιοχή, ντυμένη με μπλε φόρεμα και λουλουδάτη ποδιά, προφανώς όχι η οικοδέσποινα. «Καλησπέρα. Η κυρία Φιπς δεν είστε; Περάστε, η κυρία Μπλάντελ δε θα αργήσει, ανέβηκε να φτιάξει λίγο τα μαλλιά της».

«Ήρθα πρώτη;»

«Ναι, αλλά δεν ήρθατε νωρίς, σε λίγο καταφτάνουν και οι υπόλοιποι. Θέλετε να πάρω τη ζακέτα σας;»

«Όχι, θα την κρατήσω, ευχαριστώ». Δεν υπήρχε λόγος να επεκαθεί, να εξηγήσει πως η λεπτή, μεταξωτή μπλούζα κάτω από τη ζακέτα είχε μια τρύπα στο μανίκι.

«Το καθιστικό—»

Αλλά εκείνη τη στιγμή τις διέκοψαν. «Είστε η Ελφρίντα Φιπς... Ζητώ συγγνώμη που δε σας υποδέχτηκα η ίδια...» Η Ελφρίντα κοίταξε ψηλά και είδε την κυρία του σπιτιού να κατεβαίνει τη φαρδιά σκάλα με την περίτεχνη κουπαστή. Ήταν μεγάλosωμη γυναίκα, ψηλή και γεροδεμένη, ντυμένη με μαύρο, μεταξωτό παντελό-νι και φαρδύ, κεντητό, κινέζικο σακάκι. Κρατούσε ένα μεγάλο ποτήρι γεμάτο ως τη μέση με ένα υγρό που θα μπορούσε να ήταν ούισκι με σόδα.

«...καθυστέρησα λίγο, και ύστερα έπρεπε να απαντήσω σε ένα τηλεφώνημα. Καλώς ήρθατε», είπε, απλώνοντας το χέρι της. «Είμαι η Γκλόρια Μπλάντελ. Ευχαριστώ που δεχτήκατε την πρόσκλησή μας».

Είχε πρόσχαρο, ροδαλό πρόσωπο με βαθυγάλανα μάτια και ανοιχτόξανθα μαλλιά, κατά πάσα πιθανότητα βαμμένα, όπως και της Ελφρίντα, αλλά σε απόχρωση πολύ πιο γλυκιά και διακριτική.

«Ευχαριστώ που με καλέσατε».

«Ελάτε να καθίσουμε κοντά στη φωτιά. Σας ευχαριστώ, κυρία

Μάσγουελ, φαντάζομαι πως οι υπόλοιποι δε θα χρειαστούν συνοδεία για να μπουν. Ας περάσουμε εδώ...»

Η Ελφρίντα την ακολούθησε σε ένα ευρύχωρο δωμάτιο, με τοίχους ξυλεπένδυτους σύμφωνα με τη μόδα της δεκαετίας του '30, και ένα τεράστιο τζάκι από κόκκινα τούβλα, όπου έκαιγαν μερικά κούτσουρα. Μπροστά από την εστία υπήρχε ένα μακρόστενο, τρίπλευρο κάθισμα με δερμάτινη επιφάνεια, ενώ το υπόλοιπο δωμάτιο ήταν επιπλωμένο με ευρύχωρες, αφράτες πολυθρόνες και καναπέδες που είχαν πάνω τους σχέδια. Οι κουρτίνες ήταν από δαμασκηνή βελούδο, υφασμένο με χρυσή κλωστή, και το πάτωμα, σχεδόν εξ ολοκλήρου σκεπασμένο με μοκέτα, είχε διάσπαρτα παχιά, πολύχρωμα, περσικά χαλιά. Τίποτα δεν έμοιαζε πολυκαιρισμένο, φθαρμένο ή ξεβαμμένο, και τα πάντα ανέδιδαν μια ατμόσφαιρα θαλπωρής και ευχάριστης, αρρενωπής άνεσης.

«Μένετε καιρό εδώ;» ρώτησε η Ελφρίντα, προσπαθώντας να μη φανεί υπερβολικά αδιάκριτη.

«Πέντε χρόνια. Κληρονόμησα αυτό το σπίτι από έναν ηλικιωμένο θείο. Πάντα το λάτρευα και μου άρεσε να έρχομαι εδώ όταν ήμουν παιδί». Άφησε το ποτήρι της σε ένα κοντινό τραπέζι και πήγε να ρίξει ακόμα ένα πελώριο κούτσουρο στη φωτιά. «Δεν μπορώ να σας περιγράψω σε τι κατάσταση το βρήκα. Τα πάντα ήταν κουρελιασμένα και σαρακοφαγωμένα, κι έτσι αναγκάστηκα να κάνω ριζική ανακαίνιση. Πρόσθεσα επίσης μια καινούργια κουζίνα και δύο επιπλέον μπάνια».

«Πού μένατε προηγουμένως;»

«Α, στο Λονδίνο. Είχα ένα σπίτι στο Ελμ Παρκ Γκάρντενς». Σήκωσε ξανά το ποτήρι της, ήπιε μια αναζωογονητική γουλιά και ύστερα το άφησε πάλι στο τραπέζι. Χαμογέλασε. «Το ποτό μου όσο ντύνομαι. Χρειάζομαι μια μικρή τόνωση πριν από τα πάρτι. Τι προτιμάτε; Σέρι; Τζιν με τόνικ; Ναι, ήταν όμορφο σπίτι, εξάισια ευρύχωρο. Και η εκκλησία όπου ήταν οργανίστας ο Όσκαρ, το Σεντ Μπίνταλφ, βρισκόταν μόλις δέκα λεπτά μακριά. Υποθέτω πως θα είχαμε μείνει για πάντα εκεί, αλλά ο εοργένης, ηλικιωμένος θείος απεδίημεσε εις Κύριον, όπως λένε, και το Γκρέιντζ πέρασε σ' εμένα. Έχουμε και ένα παιδί, τη Φραντσέσκα. Είναι έντεκα τώρα. Ανέκαθεν πίστευα πως είναι καλύτερο για ένα παιδί

να μεγαλώνει στην εξοχή. Δεν ξέρω τι κάνει ο Όσκαρ. Υποτίθεται πως θα σέρβιρε τα ποτά. Μάλλον το ξέχασε εντελώς και διαβάξει κάποιο βιβλίο. Έχουμε κι άλλους καλεσμένους, οι οποίοι θέλουν να σας γνωρίσουν. Τους ΜακΓκίρι. Εκείνος δουλεύει στο Σίτι. Και την Τζόαν με τον Τόμι Μιλς. Ο Τόμι είναι σύμβουλος στο νοσοκομείο μας στο Πέντμπουρι. Συγγνώμη, είπατε σέρι ή τζιν με τόνικ;»

Η Ελφρίντα ζήτησε τζιν με τόνικ και συνέχισε να παρατηρεί την Γκλόρια Μπλάντελ, που κατευθύνθηκε προς το πλήρως εξοπλισμένο τραπέζι, στην απέναντι πλευρά του δωματίου, και της σέρβιρε το ποτό της. Στη συνέχεια, ανεφοδίασε και το δικό της ποτήρι με ακόμα μία γενναιόδωρη δόση ούισκι.

«Ορίστε», είπε επιστρέφοντας. «Ελπίζω να είναι αρκετά δυνατό. Μήπως θέλετε παγάκια; Ελάτε τώρα, καθίστε, βουλευτείτε και μιλήστε μου για το μικρό εξοχικό σας».

«Να σας πω... Είναι μικρό».

Η Γκλόρια γέλασε. «Στο Πούλτον Ρόου δεν είναι; Αυτά τα σπίτια χτίστηκαν για τους εργάτες στους σιδηρόδρομους. Είστε απελπιστικά στριμωγμένη εκεί μέσα;»

«Δε θα το 'λεγα. Δεν έχω πολλά έπιπλα, ενώ ο Χόρας κι εγώ δεν πιάνουμε πολύ χώρο. Ο Χόρας είναι ο σκύλος μου. Ένα μπασταρδάκι, όχι ιδιαίτερα όμορφο».

«Εγώ έχω δύο πεκινουά, που είναι όμορφα, αλλά δαγκώνουν τους επισκέπτες, γι' αυτό τώρα είναι κλεισμένα στην κουζίνα, μαζί με την κυρία Μάσγουελ. Και τι σας έκανε να έρθετε στο Ντίμπτον;»

«Είδα το σπίτι σε μια αγγελία της *Sunday Times*. Στη φωτογραφία έδειχνε εξαιρετικά χαριτωμένο. Και δεν ήταν πολύ ακριβό».

«Θα πρέπει να έρθω να το δω. Έχω να μπω σε κάποιο από αυτά τα μικρά χωριατόσπιτα από τότε που ήμουν παιδί και πήγαινα να δω τη χήρα ενός ηλικιωμένου αχθοφόρου που δούλευε στον σταθμό. Και τι κάνετε;»

«Συγγνώμη;»

«Κηπουρική; Αγαθοεργίες; Παίζετε γκολφ;»

Η Ελφρίντα ένιωσε μια αδιόρατη πίεση. Ήξερε να αναγνωρίζει τις δυναμικές γυναίκες. «Προσπαθώ να βάλω τον κήπο σε

μια σειρά, αλλά αυτό που κυρίως κάνω μέχρι στιγμής είναι να ξεφορτώνομαι τη σαβούρα».

«Κάνετε ιππασία;»

«Δεν έχω καβαλήσει ποτέ άλογο στη ζωή μου».

«Σταράτη απάντηση. Εγώ έκανα, όταν τα αγόρια μου ήταν μικρά, αλλά έχουν περάσει χρόνια από τότε. Η Φρανσέσκα έχει ένα μικρό πόνη, αλλά φοβάμαι πως δε δείχνει ιδιαίτερο ενθουσιασμό».

«Έχετε και γιους;»

«Α, ναι. Είναι ενήλικες πλέον, παντρεμένοι και οι δύο».

«Όμως...»

«Έχω ξαναπαντρευτεί, βλέπετε. Ο Όσκαρ είναι ο δεύτερος σύζυγός μου».

«Ζητώ συγγνώμη. Δεν το ήξερα».

«Δεν υπάρχει λόγος να ζητάτε συγγνώμη. Ο Τζάιλς δουλεύει στο Μπρίστολ, και ο Κρόφορντ έχει πιάσει δουλειά στο Σίτι. Υπολογιστές, ή κάτι τέτοιο, εντελώς ακαταλαβίστικα πράγματα. Γνωρίζαμε τον Όσκαρ για χρόνια. Εκκλησιαζόμασταν στο Σεντ Μπίνταλφ, στο Ράλι Σκουέρ. Ο Όσκαρ έπαιξε θεϊκά στην κηδεία του άντρα μου. Όταν παντρευτήκαμε, όλοι έμειναν με το στόμα ανοιχτό. “Αυτό τον γερο-εργένη;” έλεγαν. “Έχεις ιδέα τι πας να βάλεις στο κεφάλι σου;”»

Όλα αυτά ήταν εξαιρετικά ενδιαφέροντα. «Ήταν ανέκαθεν μουσικός ο Όσκαρ;» ρώτησε η Ελφρίντα.

«Ανέκαθεν. Σπούδασε στη Σχολή Εκκλησιαστικής Χορωδίας στο Αβαείο του Ουέστμινστερ και στη συνέχεια δίδαξε μουσική στο Κολέγιο του Γκλάστονμπερι. Διετέλεσε διευθυντής χορωδίας και οργανίστας εκεί για αρκετά χρόνια. Και ύστερα εγκατέλειψε τη διδασκαλία, μετακόμισε στο Λονδίνο και προσλήφθηκε στο Σεντ Μπίνταλφ. Πιστεύω πως θα είχε συνεχίσει εκεί μέχρι να τον βγάλουν σηκωτό, αλλά τότε πέθανε ο θεϊός μου, και η μοίρα έστρεψε τη ζωή μας προς άλλη κατεύθυνση».

Η Ελφρίντα ένιωσε να λυπάται λίγο τον Όσκαρ. «Τον πείραξε που αναγκάστηκε να αποχαιρετήσει το Λονδίνο;»

«Ήταν περίπου όπως όταν ξεριζώνεις ένα γέρικο δέντρο. Για χάρη της Φρανσέσκα, όμως, το αντιμετώπισε θαρραλέα. Εδώ έχει το δικό του δωμάτιο για τη μουσική, τα βιβλία του, τις παρτιτού-

ρες του, ενώ κάνει και μερικά ιδιαίτερα μαθήματα, απλώς για να κρατάει επαφή. Η μουσική είναι η ζωή του. Ενθουσιάζεται όποτε προκύπτει ανάγκη και του ζητάνε να παίξει στην πρωινή Λειτουργία της εκκλησίας. Φυσικά, εννοείται πως όλο και βρίσκει την ευκαιρία να εξασκηθεί στα κρυφά με την ησυχία του». Η πόρτα του διαδρόμου είχε ανοίξει αθόρυβα πίσω από την Γκλόρια. Εκείνη μιλούσε και δεν το είχε πάρει είδηση, αλλά όταν κατάλαβε πως κάτι είχε αποσπάσει την προσοχή της Ελφρίντα, γύρισε στην καρέκλα της για να ρίξει μια ματιά πίσω της.

«Α, εδώ είσαι, φίλτατε. Μόλις τώρα μιλούσαμε για σένα».

Οι υπόλοιποι καλεσμένοι κατέφθασαν μονομιάς, όλοι μαζί. Μπήκαν χωρίς να περιμένουν κάποιο καλωσόρισμα, και οι φωνές τους πλημμύρισαν το σπίτι. Οι Μπλάντελ κατέβηκαν να τους υποδεχτούν, και για λίγο η Ελφρίντα έμεινε μόνη. Σκεφτόταν πως θα της άρεσε να γύριζε στο σπίτι της και να περνούσε ένα μοναχικό απόγευμα κλώθοντας στο μυαλό της όλα όσα είχε μάθει, όμως κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατό. Προτού καλά καλά προλάβει να βγάλει από το μυαλό της αυτή την επαίσχυντη σκέψη, οι οικοδεσπότες γύρισαν στο δωμάτιο, και το δείπνο ξεκίνησε.

Ήταν μια επίσημη βραδιά, πλουσιοπάροχη και παραδοσιακή, με εξαιρετικό φαγητό και άφθονο, θαυμάσιο κρασί. Έφαγαν καπνιστό σολομό και ψητά αρνίσια παιδάκια, σερβιρισμένα με τέχνη σε κυκλικό σχήμα που έμοιαζε με στέμμα, ακολούθησαν τρία διαφορετικά είδη πουτίγκας, συνοδευμένα με πλούσια κρέμα, και τέλος ένα βελούδινο «μπλε» τυρί Στίλτον. Όταν τα ποτήρια άρχισαν να γεμίζουν με πόρτο, η Ελφρίντα παρατήρησε, με κάποια ευθυμία, πως οι κυρίες δε βγήκαν από το δωμάτιο, αλλά έμειναν με τους άντρες, και παρόλο που η ίδια πλέον είχε περιοριστεί σε άφθονα ποτήρια νερό, τα οποία γέμιζε μόνη της από μια κρυστάλλινη καράφα, έβλεπε πως οι υπόλοιπες γυναίκες απολάμβαναν το πόρτο τους – και η Γκλόρια, ίσως, περισσότερο από όλες.

Αναρωτήθηκε αν η Γκλόρια, που καθόταν στην κεφαλή του τραπεζιού, το είχε παρακάνει ελαφρώς με την ποσότητα του αλκοόλ που είχε καταναλώσει και αν θα κατάφερνε να σηκωθεί,

όταν ερχόταν η στιγμή, χωρίς να πέσει με τα μούτρα στο τραπέζι. Αλλά η Γκλόρια ήταν φτιαγμένη από ανθεκτικό υλικό, και όταν η κυρία Μάσγουελ έχωσε το κεφάλι της από το άνοιγμα της πόρτας για να ανακοινώσει πως ο καφές περιμένει ήδη στο σαλόνι, εκείνη βγήκε πρώτη από την τραπεζαρία και προπορεύτηκε με σταθερό βήμα στον διάδρομο.

Μαζεύτηκαν όλοι γύρω από τη φωτιά, εκτός από την Ελφρίντα, που πήρε το φλιτζάνι με τον καφέ της από τον δίσκο και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο με τις τραβηγμένες κουρτίνες, χαζεύοντας τον ζαφειρένιο, μπλε ουρανό. Παρόλο που εκείνη η ανοιξιάτικη μέρα ήταν άσατη, με ξαφνικές μπόρες που εναλλάσσονταν με διαστήματα λιακάδας, τα σύννεφα είχαν διαλυθεί όταν κάθισαν για το δείπνο, και ο Αποσπερίτης είχε ήδη φανεί στον ουρανό, μετέωρος πάνω από μια μακρινή, μπουμπουκιασμένη οξιά. Η Ελφρίντα κάθισε στο περβάζι για να ατενίσει τα αστέρια, κρατώντας στις παλάμες της το φλιτζάνι με το πιατάκι του.

Σχεδόν αμέσως την πλησίασε ο Όσκαρ. «Είστε καλά;» τη ρώτησε.

Γύρισε και τον κοίταξε. Στη διάρκεια του δείπνου ήταν τόσο απασχολημένος με το να σερβίρει κρασί, να αλλάζει τα άδεια πιάτα και να μοιράζει τις λαχταριστές πουτίγκες, που δεν του είχε απευθύνει καθόλου τον λόγο.

«Φυσικά. Τι ωραία βραδιά! Και οι ασφόδελοί σας θα ξεμυτίσουν όπου να 'ναι».

«Σας αρέσουν οι κήποι;»

«Δεν έχω ιδιαίτερη εμπειρία. Αλλά ο συγκεκριμένος είναι πολύ όμορφος».

«Θέλετε να κάνουμε έναν μικρό περίπατο να σας ξεναγήσω; Ακόμη δεν έχει βραδιάσει εντελώς».

Η Ελφρίντα κοίταξε όλους τους υπόλοιπους, που ήταν βολεμένοι στις βαθιές πολυθρόνες γύρω από τη φωτιά, απορροφημένοι από τις συζητήσεις τους.

«Ναι, θα ήθελα, αλλά δε θα ήταν αγένεια;»

«Ούτε κατά διάνοια». Πήρε το φλιτζάνι με το πιατάκι από το χέρι της και τα έβαλε στον δίσκο. «Η Ελφρίντα κι εγώ πάμε να κάνουμε μια βόλτα στον κήπο».

«Τέτοια ώρα;» απόρησε η Γκλόρια. «Είναι σκοτεινά και κάνει κρύο».

«Όχι και τόσο. Σε δέκα λεπτά θα έχουμε γυρίσει».

«Εντάξει, αλλά βεβαιώσου πως η δύστυχη κοπέλα θα φορέσει ένα παλτό – έχει παγωνιά και υγρασία. Μην τον αφήσεις να σε κρατήσει πολύ, καλή μου...»

«Δεν πρόκειται».

Οι υπόλοιποι γύρισαν στη συζήτησή τους, που είχε να κάνει με τα υπέρογκα δίδακτρα της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Η Ελφρίντα και ο Όσκαρ βγήκαν από το δωμάτιο. Εκείνος έκλεισε την πόρτα αθόρυβα πίσω του και ύστερα πήρε από μια πολυθρόνα ένα χοντρό, δερμάτινο παλτό, φοδραρισμένο με μαλλί προβάτου. «Είναι της Γκλόρια – μπορείτε να το δανειστείτε», είπε και το έριξε ευγενικά στους ώμους της. Στη συνέχεια, άνοιξε την εξώπορτα και βγήκαν έξω στην παγωνιά και τη διαυγή, ανοιξιάτικη βραδιά. Οι θάμνοι και τα παρτέρια παραμόνευαν μέσα στο σκοτάδι, και το γρασίδι κάτω από τα πόδια τους ήταν βρεμένο από την πάχνη.

Περπάτησαν. Εκεί που τελείωνε το γρασίδι υπήρχαν παρτέρια και πίσω τους ένας τούβλινος τοίχος, ο οποίος κοβόταν από μια αψιδωτή, επιβλητική πύλη από σφυρήλατο σίδηρο. Ο Όσκαρ την άνοιξε και βρέθηκαν σε έναν ευρύχωρο, περικλειστο κήπο, διαμερισμένο με τάξη σε γεωμετρικά σχέδια που σχημάτιζαν οι χαμηλοί φράχτες από θάμνους. Το ένα τέταρτο ήταν ένας ροδόκηπος με κλαδεμένα φυτά, ενισχυμένα με πλούσιο λίπασμα. Ήταν βέβαιο πως, όταν έφτανε το καλοκαίρι, αυτό το κομμάτι θα ήταν ολάνθιστο.

Μπροστά σε τέτοιον επαγγελματισμό, η Ελφρίντα ένωθε ανεπαρκής. «Όλα αυτά είναι δικό σας έργο;»

«Όχι. Ναι μεν τα σχεδιάζω, αλλά προσλαμβάνω εργάτες για τα υπόλοιπα».

«Εγώ δεν τα καταφέρνω με τα ονόματα των λουλουδιών. Ποτέ δεν είχα έναν αξιοπρεπή κήπο».

«Η μητέρα μου δεν ξέμενε ποτέ από ονόματα. Όποτε τη ρωτούσε κάποιος πώς λεγόταν ένα λουλούδι και εκείνη δεν είχε ιδέα, απλώς έπαιρνε ύφος αυθεντίας κι απαντούσε: *Inapoticum Forgetanamia*. Και σχεδόν πάντα το κόλλο πετύχαινε».

«Θα πρέπει να το δοκιμάσω, λοιπόν».

Διέσχισαν το φαρδύ, χαλκικόστρωτο μονοπάτι, περπατώντας πλάι πλάι. «Ελπίζω να μη νιώσατε απομονωμένη στο δείπνο. Πολύ φοβάμαι ότι είμαστε μια στενόμυαλη συντροφιά».

«Καθόλου. Απόλαυσα την κάθε στιγμή. Μου αρέσει να ακούω».

«Έτσι είναι η ζωή στην επαρχία. Βρίθει από συγκινήσεις...»

«Σας λείπει το Λονδίνο;»

«Κάποιες στιγμές, φοβερά. Τα κονσέρτα και η όπερα. Η εκκλησία μου, το Σεντ Μπίνταλφ».

«Είστε θρησκευόμενος;» ρώτησε η Ελφρίντα αυθόρμητα, και αμέσως το μετάνιωσε. Ήταν πολύ νωρίς για μια τόσο προσωπική ερώτηση.

Όμως, ο Όσκαρ παρέμεινε ατάραχος. «Δεν ξέρω, αλλά έχω περάσει ολόκληρη τη ζωή μου διαποτισμένος από την ιερή μουσική, το τελετουργικό και τα μεγαλυνάρια της Αγγλικανικής Εκκλησίας. Και θα ένιωθα αμήχανα αν ζούσα σε έναν κόσμο όπου δε θα είχα κανέναν να ευχαριστήσω».

«Για τις ευλογίες του Θεού μιλάτε;»

«Ακριβώς αυτό».

«Καταλαβαίνω, αλλά, ακόμα κι έτσι, δεν είμαι διόλου θρήσκα. Ο μόνος λόγος που ήρθα στην εκκλησία εκείνη την Κυριακή ήταν επειδή ένιωθα κάπως απομονωμένη και είχα ανάγκη να βρεθώ με άλλους ανθρώπους. Δεν περίμενα μια τόσο όμορφη μουσική. Ούτε είχα ακούσει ποτέ αυτή την εκτέλεση του *Te Deum*».

«Το όργανο είναι καινούργιο, αγορασμένο με τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν από το φιλανθρωπικό παζάρι».

Περπάτησαν σιωπηλοί για λίγο. Ύστερα, η Ελφρίντα ρώτησε: «Το θεωρείτε κι αυτό ευλογία; Το καινούργιο όργανο, εννοώ».

Ο Όσκαρ γέλασε. «Κάνετε σαν κουτάβι. Αρπάζετε κάτι και δεν ησυχάζετε αν δεν το ξεκοκαλίσετε. Ναι, φυσικά και το θεωρώ ευλογία».

«Μαζί με τι άλλο;»

Δεν της απάντησε αμέσως. Η Ελφρίντα σκέφτηκε τη γυναίκα του, το απίστευτα άνετο και πολυτελές σπίτι του· το δωμάτιο μουσικής, τους φίλους, την προφανή οικονομική ασφάλεια. Θεω-

ρούσε πως θα είχε ενδιαφέρον να μάθαινε πώς είχε παντρευτεί την Γκλόρια. Μήπως, αφού είχε περάσει τόσα χρόνια εργένικης ζωής, με μικρά παιδιά, πενιχρούς μισθούς και σκονισμένες ακαδημαϊκές αίθουσες, είχε διακρίνει τη μοναξιά του άγαμου βίου που καραδοκούσε στο απώτερο μέλλον και είχε αποφασίσει να ακολουθήσει την εύκολη λύση; Την εύπορη, δυναμική χήρα, την ικανή οικοδέσποινα, που θα γινόταν μια καλή φίλη και μια αξιαμάννα; Ή μήπως ήταν εκείνη αυτή που τον είχε κυνηγήσει και είχε πάρει την απόφαση; Ίσως, πολύ απλά, είχαν ερωτευτεί ο ένας τον άλλο. Όπως και να 'χε, ο γάμος τους έδειχνε επιτυχημένους.

Η σιωπή βάρυνε ανάμεσά τους. «Δεν είναι ανάγκη να μου πείτε, αν δεν το θέλετε», είπε η Ελφρίντα.

«Απλώς προσπαθούσα να βρω τον τρόπο για να σας εξηγήσω. Παντρεύτηκα αργά στη ζωή, και η Γκλόρια ήδη είχε παιδιά από τον προηγούμενο γάμο της. Για κάποιον λόγο δε μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό να αποκτήσω δικό μου παιδί. Όταν γεννήθηκε η Φραντσέσκα σάστισα, απλώς και μόνο επειδή βρισκόταν εκεί, ένα μικροσκοπικό αλλά πανέμορφο, ανθρώπινο πλάσμα. Και τόσο οικείο. Σαν να τη γνώριζα σε όλη μου τη ζωή. Ένα πραγματικό θαύμα. Τώρα είναι έντεκα, και είμαι ακόμη έκθαμβος με την καλοτυχία μου».

«Είναι εδώ, στο σπίτι;»

«Όχι, τις καθημερινές μένει σε οικοτροφείο. Αύριο το απόγευμα θα τη φέρω για να περάσει μαζί μας το Σαββατοκύριακο».

«Θα ήθελα να τη γνωρίσω».

«Θα τη γνωρίσετε. Πιστεύω πως θα γοητευτείτε. Όταν η Γκλόρια κληρονόμησε αυτό το σπίτι, δεν ήμουν υπέρ της πρότασης να φύγουμε από το Λονδίνο. Για χάρη της Φραντσέσκα, όμως, ακολούθησα το ρεύμα και συμβιβάστηκα. Εδώ έχει χώρο και ελευθερία. Δέντρα, την ευωδιά του γρασιδιού. Χώρο για να μεγαλώσει. Χώρο για τα κουνέλια, τα ινδικά χοιρίδια και το πόني της».

«Για μένα», είπε η Ελφρίντα, «το καλύτερο απ' όλα είναι το κελάηδημα των πουλιών τα πρωινά, και ο απέραντος ουρανός».

«Και εσείς, θαρρώ, αφήσατε πίσω σας το Λονδίνο».

«Ναι. Είχε έρθει ο καιρός».

«Δύσκολος αποχωρισμός;»

«Κατά έναν τρόπο. Εκεί είχα ζήσει όλη μου τη ζωή. Από τη μέρα που τελείωσα το σχολείο και έφυγα από το σπίτι. Φοίτησα στη Βασιλική Ακαδημία Δραματικής Τέχνης και βγήκα στο σανίδι. Έγινα ηθοποιός, όπως καταλάβατε. Προς μεγάλη απογοήτευση των γονιών μου. Η αποδοκιμασία δε με προβλημάτισε ποτέ. Απ' όπου κι αν προερχόταν».

«Ηθοποιός. Έπρεπε να το είχα καταλάβει».

«Και τραγουδίστρια, επίσης. Και χορεύτρια. Επιθεωρήσεις και γνωστά αμερικανικά μιούζικαλ. Βρισκόμουν πάντα στην πίσω σειρά επειδή ήμουν τόσο αδιανόητα ψηλή. Ακολούθησαν κάμποσα χρόνια με θεατρικά έργα που ανέβαιναν για ένα δεκαπενθήμερο, όπως και κάποιοι μικροί ρόλοι στην τηλεόραση. Τίποτα το συγκλονιστικό».

«Εργάζεστε ακόμη;»

«Χριστέ μου, όχι, πάνε χρόνια που τα έχω παρατήσει. Παντρεύτηκα ηθοποιό, πράγμα που αποδείχτηκε μέγιστο σφάλμα, για πολλούς και διάφορους λόγους. Κάποια στιγμή εκείνος έφυγε για την Αμερική και δεν τον ξαναείδα ποτέ, έτσι έκανα κάθε λογής δουλειά που τύχαινε στον δρόμο μου απλώς για να βιοπορίζομαι. Και ύστερα παντρεύτηκα ξανά. Και πάλι μια κακή επιλογή. Νομίζω ότι δεν ήμουν ποτέ καλή στην επιλογή συζύγου».

«Ο υπ' αριθμόν δύο σύζυγος ήταν κι αυτός ηθοποιός;» Η φωνή του έδειχνε πως το διασκεδάζε, ακριβώς όπως είχε ελπίσει η Ελφρίντα. Σπανίως μιλούσε για τους συζύγους της, και ο μοναδικός τρόπος για να γίνονται υποφερετές οι καταστροφές είναι να τις περιγελάς.

«Α, όχι, εκείνος ήταν επιχειρηματίας. Επιστροφές δαπέδων με βινύλιο, και μάλιστα πανάκριβες. Θα πίστευε κανείς πως θα ένιωθα υπέροχα ασφαλής από κάθε άποψη, μόνο που ο συγκεκριμένος άνθρωπος είχε αυτή τη δυσάρεστη βικτοριανή πεποίθηση πως αν ένας άντρας τρέφει τη γυναίκα του, της προσφέρει στέγη και της παρέχει ένα είδος επιδόματος για το νοικοκυριό, τότε έχει ανταποκριθεί πλήρως στις απαιτήσεις του συζυγικού βίου».

«Ε, λοιπόν», είπε ο Όσκαρ, «και γιατί όχι; Μια ωραία παράδοση που καθιερώθηκε πριν από αιώνες. Μόνο που τότε λεγόταν “δουλεία”».

«Χαίρομαι που καταλαβαίνετε. Η ημέρα που έκλεισα τα εξήντα ήταν μία από τις καλύτερες της ζωής μου, επειδή απέκτησα βιβλιάριο για να παίρνω τη σύνταξή μου και ήξερα πως μπορούσα να πάω στο πλησιέστερο ταχυδρομείο και να μου δώσουν χρήματα στο χέρι, μετρητά, χωρίς να έχω κάνει κάτι. Πρώτη φορά στη ζωή μου μου δινόταν κάτι χωρίς αντάλλαγμα. Ήταν ένας ολόκληρος καινούργιος κόσμος για μένα».

«Αποκτήσατε παιδιά;»

«Όχι, ποτέ».

«Ακόμη δε μου έχετε εξηγήσει γιατί εγκατασταθήκατε σε αυτό το συγκεκριμένο χωριό».

«Από ανάγκη να συνεχίσω τη ζωή μου».

«Μεγάλο βήμα».

Ήταν αρκετά σκοτεινά τώρα. Η Ελφρίντα γύρισε προς την κατεύθυνση του σπιτιού και πίσω από τα περιτέχνα σχέδια της σφυρήλατης αυλόπορτας είδε τη λάμψη που σκόρπιζαν τα παράθυρα του σαλονιού. Κάποιος είχε τραβήξει τις κουρτίνες. «Δεν έχω μιλήσει ποτέ γι' αυτό», είπε. «Δεν το έχω πει σε κανέναν».

«Δεν είστε υποχρεωμένη να μου πείτε».

«Ίσως έχω ήδη μιλήσει πάρα πολύ. Ίσως ήπια περισσότερο κρασί απ' όσο έπρεπε».

«Δε νομίζω».

«Υπήρξε ένας άντρας. Ξεχωριστός, αξιαγάπητος, τρυφερός, αστείος, τέλειος. Ηθοποιός και αυτός, αλλά επιτυχημένος και διάσημος, και δε θα πω το όνομά του. Ευφυής. Ζήσαμε μαζί τρία χρόνια, στο μικρό σπίτι του στο Μπαρνς, μέχρι που αρρώστησε από Πάρκινσον και πέθανε δυο χρόνια αργότερα. Το σπίτι ήταν δικό του. Έπρεπε να φύγω. Μία εβδομάδα μετά την κηδεία του είδα μια διαφήμιση στην εφημερίδα *Sunday Times* για ένα χωριατόσπιτο στο Πούλτον Ρόου. Και την επόμενη εβδομάδα το αγόρασα. Είχα ελάχιστα χρήματα, αλλά δεν ήταν ακριβό. Έφερα μαζί μου για συντροφιά τον λατρεμένο σκύλο μου, τον Χόρας, έχω τη σύνταξή μου, φτιάχνω και μαξιλάρια για έναν μάλλον σνομπ σχεδιαστή εσωτερικών διακοσμήσεων στο Λονδίνο. Δεν είναι απαιτητική δουλειά και με κρατάει απασχολημένη, ενώ ταυτόχρονα με βοηθάει να τα βγάλω πέρα. Πάντα μου άρεσε να ράβω. Είναι ωραίο

να καταπιάνεσαι με όμορφα, ακριβά υλικά, και κάθε σχέδιο είναι διαφορετικό». Αυτά όλα ακούγονταν τόσο τετριμμένα. «Δεν ξέρω γιατί σας τα λέω όλα αυτά. Δεν είναι πολύ ενδιαφέροντα».

«Τα βρίσκω συναρπαστικά».

«Δεν ξέρω πώς το καταφέρνετε αυτό. Αλλά είστε πολύ ευγενικός». Ήταν πια πολύ σκοτεινά για να δει το πρόσωπό του ή να διαβάσει την έκφραση των βαθουλωμένων ματιών του. «Νομίζω πως μάλλον είναι ώρα να επιστρέψουμε στους υπόλοιπους».

«Βεβαίως».

«Μου αρέσει ο κήπος σας. Σας ευχαριστώ. Κάποια στιγμή πρέπει να τον δω στο φως του ήλιου».

Αυτά έγιναν Πέμπτη. Το πρωί της επόμενης Κυριακής έβρεχε. Δεν ήταν ένα ανοιξιάτικο ψιλόβροχο, αλλά μια μπόρα κανονική, που μασίγωνε τα παράθυρα και σκοτείνιαζε τα μικρά δωμάτια, υποχρεώνοντας την Ελφρίντα να ανάψει όλα τα φώτα. Αφού έβγαλε τον Χόρας στον κήπο για την πρωινή ανάγκη του, έφτιαξε ένα φλιτζάνι τσάι και το πήρε μαζί της στο κρεβάτι, λογαριάζοντας να περάσει το πρωινό ζεστά, άνετα και τεμπέλικα, διαβάζοντας την εφημερίδα της προηγούμενης μέρας και παλεύοντας να τελειώσει το σταυρόλεξο.

Όμως, λίγο μετά τις έντεκα τη διέκοψε το κουνούνι της εξώπορτας, ένα διαπεραστικό μαραφέτι που λειτουργούσε με μια κρεμαστή αλυσίδα. Ο ήχος που έκανε έμοιαζε τόσο πολύ με συναγερμό φωτιάς, που η Ελφρίντα τινάχτηκε αλαφιασμένη. Ο δε Χόρας, που κοιμόταν στα πόδια του κρεβατιού, ανακάθισε και άφησε μια σειρά από κοφτά γαβγίσματα. Αυτό ήταν το περισσότερο που ήταν διατεθειμένος να κάνει για να υπερασπιστεί την κυρία του. Ήταν δειλό πλάσμα, και δεν ήταν στη φύση του να γουλιζεί ή να δαγκώνει εισβολείς.

Σαστισμένη, αλλά όχι ταραγμένη, η Ελφρίντα σηκώθηκε από το κρεβάτι. Φόρεσε τη ρόμπα της, έδεσε τη ζώνη και κατέβηκε τα στενά, απότομα σκαλοπάτια. Η σκάλα οδηγούσε στο σαλόνι της, και η εξώπορτα έβγαζε κατευθείαν στον μικροσκοπικό, μπροστινό κήπο. Εκεί, βρέθηκε μπροστά σε ένα κοριτσάκι που φορούσε τζιν παντελόνι, αθλητικά παπούτσια και αδιάβροχο που έσταζε. Το αδιάβροχο δεν είχε κουκούλα, κι έτσι το κεφάλι του παιδιού

ήταν τόσο μουσκίδι όσο και το τρίχωμα ενός σκυλιού που μόλις είχε απολαύσει μια ωραία βουτιά στο νερό. Η μικρή είχε καστανοκόκκινα μαλλιά, χτενισμένα σε πλεξούδες, και το γεμάτο φακίδες πρόσωπό της ήταν ροδοκόκκινο από το κρύο και την υγρασία.

«Η κυρία Φις;»

Είχε τόσα λαστιχάκια και σιδεράκια στα δόντια της, που το στόμα της θύμιζε κατάσταση με είδη κιγκαλεριάς.

«Η ίδια».

«Είμαι η Φραντσέσκα Μπλάντελ. Η μητέρα μου ρωτάει μήπως θα θέλατε να έρθετε για φαγητό, αφού ο καιρός είναι τόσο απαίσιος. Έχουμε ένα τεράστιο κομμάτι μοσχάρι και ένα σωρό από...»

«Μα μόλις πριν από λίγες μέρες με είχατε καλέσει ξανά».

«Το είπε ότι αυτό θα λέγατε».

«Πολύ ευγενικό από μέρους της. Όπως βλέπεις, ακόμη δεν έχω ντυθεί. Δεν είχα σκεφτεί καν το μεσημεριανό».

«Σκέφτηκε να σας τηλεφωνήσει, αλλά της είπα πως θα ερχόμουν με το ποδήλατο».

«Ήρθες με ποδήλατο;»

«Το άφησα στο πεζοδρόμιο. Δεν πειράζει». Ένας χείμαρρος νερού από μια υδρορροή που είχε ξεχειλίσει δεν την πέτυχε για ελάχιστα εκατοστά.

«Νομίζω», είπε η Ελφρίντα, «πως καλά θα κάνεις να περάσεις μέσα, προτού πνιγείς».

«Α, σας ευχαριστώ». Η Φραντσέσκα δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκληση και μπήκε. Ο Χόρας άκουσε τις φωνές, κατέληξε στο συμπέρασμα πως δεν κινδύνευε αν εμφανιζόταν και κατέβηκε με μεγαλοπρέπεια τη σκάλα. Η Ελφρίντα έκλεισε την πόρτα. «Αυτός είναι ο Χόρας, ο σκύλος μου».

«Είναι πολύ γλυκός. Γεια σου, Χόρας. Τα πεκινουά της μαμάς τσιρίζουν με τις ώρες όποτε έχουμε επισκέπτες. Σας πειράζει να βγάλω το αδιάβροχό μου;»

«Όχι, νομίζω πως είναι μια πολύ καλή ιδέα».

Η Φραντσέσκα άνοιξε το αδιάβροχό της τραβώντας προς τα κάτω το φερμουάρ και ύστερα το κρέμασε στη βάση της κουπαστής, στην άκρη της σκάλας, απ' όπου άρχισε να στάζει στο πάτωμα.

Έπειτα κοίταξε γύρω της. «Πάντα πίστευα πως αυτά τα σπιτάκια ήταν τα πιο χαριτωμένα που είχα δει ποτέ μου, αλλά δεν είχα μπει ποτέ σε κάποιο», είπε. Τα μάτια της ήταν πολύ μεγάλα και γκριζα, στεφανωμένα με πυκνές, μακριές βλεφαρίδες. «Όταν μου είπε η μαμά πως μένετε εδώ, περίμενα πώς και πώς να έρθω για να ρίξω μια ματιά. Γι' αυτό και ήρθα με το ποδήλατο. Σας πειράζει;»

«Καθόλου. Αν και είναι όλα ακατάστατα, πολύ φοβάμαι».

«Εγώ τα βρίσκω όλα τέλεια».

Δεν ήταν, φυσικά. Το σπίτι ήταν στενόχωρο και ταλαιπωρημένο, εξοπλισμένο με τα λίγα αντικείμενα που είχε πάρει μαζί της η Ελφρίντα από το Λονδίνο: έναν βαθουλωμένο καναπέ, μια μικρή βικτοριανή πολυθρόνα, ένα μπρούντζινο προστατευτικό για το τζάκι, ένα καταχτυπημένο γραφείο, λάμπες, μερικούς πίνακες που δεν είχαν απολύτως καμία αξία και πολλά, μα πάρα πολλά βιβλία.

«Σκόπευα να ανάψω το τζάκι και να ξαπλώσω, μιας και είναι μια τόσο γκριζα μέρα, αλλά δεν το έχω κάνει ακόμη. Θα ήθελες ένα φλιτζάνι τσάι, καφέ ή κάτι άλλο;»

«Όχι, σας ευχαριστώ, μόλις ήπια μια κόκα κόλα. Πού βγάζει αυτή η πόρτα;»

«Στην κουζίνα. Έλα να σου δείξω».

Η Ελφρίντα ξεκίνησε πρώτη, έφτασε στην ξύλινη πόρτα με τον σύρτη και την έσπρωξε για να ανοίξει λίγο. Η κουζίνα της δεν ήταν μεγαλύτερη από μαγειρείο καραβιού. Μια κατσαρόλα σιγόβραζε πάνω σε μια μικρή στόφα Rayburn, κρατώντας ζεστή ολόκληρη την κουζίνα: ένας ξύλινος μπουφές ξεχειλίζει από πορσελάνες, ένας κεραμικός νεροχύτης στεκόταν κάτω από το παράθυρο και ένα ξύλινο τραπέζι με τις δυο καρέκλες του γέμιζε όσο χώρο απέμενε. Δίπλα από το παράθυρο, μια πόρτα που χωριζόταν σε άνω και κάτω φύλλο έβγαζε στον πίσω κήπο. Το πάνω μισό της πόρτας ήταν χωρισμένο σε μικρά τετράγωνα τζάμια που έβλεπαν στον λιθόστρωτο αυλόγυρο και στο στενό παρτέρι, που αντικατόπτριζε τις μέχρι τώρα απόπειρες της Ελφρίντα να μετατρέψει αυτό τον χώρο σε πρασιά με λουλούδια. Φτέρες ξιμύτιζαν εδώ κι εκεί ανάμεσα από τις πλάκες, και ένα αγιόκλημα σκαρφάλωνε στον γειτονικό τοίχο.

«Δε δείχνει πολύ φιλόξενο μια τέτοια μέρα, αλλά υπάρχει αρκετός χώρος για μια ξαπλώστρα στη βεράντα κάποιο καλοκαιριάτικο απόγευμα».

«Α, εμένα μου αρέσει πολύ». Η Φραντσέσκα κοίταζε γύρω της με βλέμμα νοικοκυράς. «Δεν έχετε ψυγείο. Ούτε πλυντήριο ρούχων. Ούτε καταψύκτη».

«Όχι, δεν έχω καταψύκτη. Ψυγείο και πλυντήριο έχω, όμως τα έχω βάλει στην αποθήκη, στην άκρη του κήπου. Και πλένω όλα τα πιάτα μου στον νεροχύτη, αφού δεν υπάρχει χώρος για πλυντήριο πιάτων».

«Νομίζω πως η μαμά θα πέθαινε έτσι και αναγκαζόταν να πλύνει πιάτα».

«Δεν είναι μεγάλος κόπος όταν μένεις μόνος».

«Λατρεύω τις πορσελάνες σας. Μπλε και λευκές, οι αγαπημένες μου».

«Κι εγώ τις λατρεύω. Αταιρίαστες μεταξύ τους, αλλά όλο και αγοράζω κάποιο κομμάτι, αν τύχει να το βρω σε κάποια παλιατζίδικο. Έχουν μαζευτεί τόσο πολλές, που δεν υπάρχει άλλος χώρος».

«Τι είναι επάνω;»

«Τα ίδια. Δύο δωμάτια και ένα μικροσκοπικό μπάνιο. Η μπανιέρα είναι τόσο μικρή, που αναγκάζομαι να κρεμάω τα πόδια μου απ' έξω. Υπάρχει επίσης μια κρεβατοκάμαρα για μένα και ένα εργαστήριο για τη ραπτική μου. Όποτε έχω επισκέπτη, τον βάζω να κοιμάται αγκαλιά με τη ραπτομηχανή, με διάφορα ρετάλια και με τα βιβλία παραγγελιών».

«Ο μπαμπάς μου είτε πως φτιάχνετε μαξιλάρια. Νομίζω πως όλα είναι ακριβώς όπως πρέπει για ένα άτομο. Και ένα σκυλί, φυσικά. Σαν να ζείτε σε κουκλόσπιτο».

«Έχεις δικό σου κουκλόσπιτο;»

«Έχω, αλλά δεν παίζω πια. Έχω ζωάκια. Ένα ινδικό χοιρίδιο που λέγεται Χάπι, αλλά δεν είναι πολύ καλά. Νομίζω πως πρέπει να το πάμε στον κτηνίατρο. Η γούνα του έχει μαδήσει σε πολλά σημεία. Έχω και κουνελάκια. Και ένα πόνι». Σούφρωσε τη μύτη της. «Τον λένε Πρινς, αλλά καμιά φορά είναι νευρικός. Και τώρα νομίζω πως πρέπει να φύγω. Η μαμά είτε πως πρέπει να καθαρίσω τον στάβλο του πριν από το μεσημεριανό, και αυτή η δου-

λειά θέλει ώρα, ειδικά όταν βρέχει. Σας ευχαριστώ που με αφήσατε να δω το σπίτι σας».

«Δική μου χαρά. Και εγώ σε ευχαριστώ που μου μετέφερες μια τόσο ευγενική πρόσκληση».

«Θα έρθετε, δεν είναι έτσι;»

«Φυσικά».

«Με τα πόδια;»

«Όχι, με το αυτοκίνητο, εξαιτίας της βροχής. Και αν θέλεις να ρωτήσεις πού φυλάω το αυτοκίνητό μου, θα σου πω αμέσως. Στον δρόμο».

«Είναι αυτό εκεί το παλιό Ford Fiesta;»

«Αυτό. “Παλιό” είναι η λέξη-κλειδί, αλλά όσο οι τροχοί του γυρίζουν και η μηχανή του παίρνει μπροστά, εμένα δε με πειράζει καθόλου».

Η Φραντσέσκα χαμογέλασε χωρίς καμία συστολή, αποκαλύπτοντας τα σιδεράκια στα δόντια της. «Θα σας δω αργότερα, λοιπόν», είπε. Άπλωσε το χέρι να πάρει το αδιάβροχό της που έσταζε ακόμη, φόρεσε το μουλιασμένο ρούχο και ελευθέρωσε τις πλεξούδες της. Η Ελφρίντα της άνοιξε την πόρτα.

«Μία παρά τέταρτο, είπε η μαμά».

«Τα λέμε τότε. Και σ' ευχαριστώ που ήρθες».

«Θα ξανάρθω», υποσχέθηκε η Φραντσέσκα, και η Ελφρίντα την είδε να κατηφορίζει το μονοπάτι και να διασχίζει την αυλόπορτα πλατσουρίζοντας μέσα στα νερά. Την επόμενη στιγμή είχε καβαλήσει το ποδήλατό της και ξεμάκραινε ανεμίζοντας το χέρι. Η Ελφρίντα την είδε να κάνει πετάλι με μανία μέσα από τις γεμάτες με νερό λαγκούβες και να χάνεται στο βάθος του δρόμου.

Το χειμερινό ηλιοστάσιο πλησιάζει στο γραφικό Κρίγκαν της βόρειας Σκωτίας... Η Ελφρίντα, ηθοποιός του θεάτρου στη δύση της καριέρας της, εγκαταλείπει το Λονδίνο για να περάσει τα υπόλοιπα χρόνια της σε μια ήσυχη επαρχία του Βορρά. Εκεί συνοδεύει τον καλό της φίλο Όσκαρ, ο οποίος, στην πιο δύσκολη στιγμή της ζωής του, χρειάζεται όση βοήθεια μπορεί να του δώσει.

Η Κάρι επιστρέφει στην Αγγλία από την Αυστρία, μετά το άδοξο τέλος μιας σχέσης. Πριν, όμως, προλάβει να συνέλθει, η αδελφή της φεύγει για ταξίδι και την αφήνει να προσέχει την έφηβη κόρη της, τη Λούσι.

Ο Σαμ προσπαθεί να ξεπεράσει τον χωρισμό του από τη γυναίκα του, που τον άφησε για κάποιον άλλο. Η δουλειά του τον οδηγεί στο Κρίγκαν, όπου ερωτεύεται μεμιάς το τοπίο, ενώ ένα συγκεκριμένο σπίτι τραβά την προσοχή του.

Σ' αυτό το σπίτι, την πιο μικρή μέρα του χρόνου, αυτοί οι πέντε τόσο διαφορετικοί άνθρωποι θα βρεθούν μαζί από ένα παιχνίδι της μοίρας, και οι ζωές όλων θ' αλλάξουν για πάντα.

*Ένα βιβλίο για την αγάπη, την πίστη
και τη δύναμη να ξεκινάς από την αρχή!*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3310-3

9 | 786180 | 133103

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20495